

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. L., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2016, č. j. 166/DS/2016,
JID: 9006/2016/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 1. 2016, č. j. 166/DS/2016, JID: 9006/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 7. 2015, č. j. 196/15667/2015/OD/PČ, jímž byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 4. 5. 2015 ve 22:50 hodin, na 34 km dálnice D8 směrem na Ústí nad Labem, řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 160 km/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 155 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Prvního pochybení se správní orgány dopustily tím, že zmocnění žalobce nebylo řádně doručeno oznámení o konání ústního jednání, stejně jako mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tímto jednáním byl žalobce nepochybně zkrácen na svých právech, když mu byl znemožněn výkon práva na obhajobu. Zástupce žalobce byl nucen z procesní opatrnosti podat odvolání prosté odvolacích důvodů, neboť žalobce na něj plně spoléhal. Druhého pochybení se žalovaný dopustil, když rozhodl o odvolání, aniž by znal argumentaci žalobce. Žalobce se domnívá, že žalovaný jej měl dle právní úpravy vyzvat k doplnění odvolání, což se však nestalo. Takovýto postup nepochybně zakládá nezákonnost celého rozhodovacího procesu.
3. Dále pak žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nesrozumitelnosti, jelikož výrok absentuje zákonem stanovené obligatorní náležitosti, konkrétně určení formy zavinění. Žalobce si je vědom, že rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely zákona o přestupcích, nicméně se domnívá, že žalovaný měl v odvolacím řízení věc přezkoumat podle účinných procesních předpisů a tím pádem rozhodnutí zrušit či změnit. Výrok rozhodnutí je rovněž i nezákonný, poněvadž postrádá informaci o bodovém postihu, který je s přestupkem nepochybně spojen. Bodový záznam v registru řidičů představuje druh sankce, který je za přestupek ukládán a tak by o této skutečnosti měl být bezpodmínečně žalobce informován výrokiem rozhodnutí.
4. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro souhrnné zjištění o pořízených důkazech na místo toho, aby byly důkazy skutečně provedeny a následně uvedeny skutečnosti, které z nich byly vyvozeny. Spolu s tím souvisí další žalobcova námitka týkající se nedostatečného odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku. Správní orgán I. stupně byl povinen zabývat se existencí okolností snižujících míru společenské nebezpečnosti a srozumitelně popsat k jakému závěru z nich dospěl, zvláště pak když samotné překročení nejvyšší povolené rychlosti nemusí automaticky znamenat naplnění formální stránky přestupku.
5. V odvolacím řízení žalobce požádal žalovaného, aby byl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o osobě, jež bude ve věci rozhodovat, a to z důvodu případného uplatnění námítky podjatosti, což se nestalo. Žalobce tuto informaci legitimně očekával, a proto zcela pochopitelně vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání, poněvadž by tak mohl hypoteticky podjaté úřední osoby seznamovat se svou argumentací, což by nepochybně nebylo v jeho zájmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Závěrem žalobce poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav a skutečnost, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze. Spisový materiál neobsahuje řádný prokazatelný důkaz o naměřené rychlosti, neboť pro dokazování naměřené rychlosti je potřeba disponovat prvním a posledním snímkem z měření nebo celým videozáznamem, přičemž měřené vozidlo musí být na prvním snímku větší než na posledním. Těmto skutečnostem správní orgány nevěnovaly pozornost, čímž nezajistily jejich existenci ve spisovém materiálu. K špatně provedenému měření žalobce uvedl, že samotné měření proběhlo v letním období, kdy nepochybně došlo k výměně zimních pneumatik za letní, což je v pořádku, nicméně k ověření rychloměru došlo ke dni 11. 12. 2014. Skutečnost, že po výměně pneumatik nedošlo k novému ověření funkčnosti a správného nastavení rychloměru, tak jak to vyžaduje Návod k obsluze, mohlo mít vliv na přesnost měření. Žalobce se tak domnívá, že měření bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze a výsledek měření tak nemůže být brán za prokazatelný důkazní prostředek. Na podporu všech výše uvedených tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 či rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření právního zástupce žalovaného k žalobě

7. Právní zástupce žalovaného předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
8. K věci uvedl, že žalobce a jeho zástupce byli řádně předvoláváni, o čemž svědčí doručenky založené ve spisovém materiálu. Z tohoto důvodu se žalovaná strana k této námitce pro neopodstatněnost odmítá více vyjadřovat. Zástupce žalobce je žalovanému známý svým jednáním, kdy podává odvolání vždy se stejným obsahem a požadavky, na které je vždy nutné reagovat výzvou k doplnění. V době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně podmínka uvedení způsobu zavinění nebyla zákonem vyžadována, a tudíž by se k ní velmi obtížně hledalo relevantní stanovisko. Správní orgány vychází z podkladů, které obdrží od policejních orgánů, a proto jej s jeho námitkou týkající se neprovedení nového ověření rychloměru po přezutí pneumatik odkázal na kontrolní orgány policie, které jsou v takové věci příslušné konat. Právní zástupce žalovaného považuje námitky žalobce za zcela nedůvodné. Žalobce se svým jednáním snaží vyhnout odpovědnosti za přestupek a s tím spojené sankci. Závěrem právní zástupce žalovaného uvedl, že nejen žalovaný, nýbrž i správní orgán I. stupně postupovali v souladu s platnými právními předpisy, přičemž jejich rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. S ohledem na výše uvedené proto právní zástupce žalovaného navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

9. Nařízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 5. 11. 2018, se právní zástupce žalobce nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv k jednání soudu byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.
10. Právní zástupkyně žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 5. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odborem služby dopravní policie, dálničním oddělením Nová Ves, oznámen přestupek žalobce, jehož se měl dopustit dne 4. 5. 2015 ve 22:50 hodin, na 35 km dálnice D8 ve směru Ústí nad Labem, kdy jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW X6, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 130 km/hod. byla nejprve naměřena rychlost 158 km/hod. a následně o kilometr později rychlost 160 km/hod. Po provedeném odečtu tolerance radaru tak jeho rychlost dosahovala 155 km/hod. Součástí úředního záznamu byla i příslušná fotodokumentace, oznámení o spáchání přestupku a výpis z evidence řidičů, kde má žalobce evidováno již šest záznamů, přičemž pětkrát šlo o přestupky za překročení nejvyšší povolené rychlosti.
13. Dne 29. 7. 2015 bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo bez osobní účasti žalobce a jeho zástupce, a to i přesto, že byli řádně předvoláni, o čemž svědčí přiložené doručky. Během jednání bylo přečteno a hodnoceno oznámení o spáchaném přestupku, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a v neposlední řadě bylo provedeno studium fotodokumentace.
14. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a posléze ústního jednání, správní orgán I. stupně dne 31. 7. 2015 vydal rozhodnutí č. j. 196/15667/2015/OD/PČ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu žalobcovu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
15. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce řádného doručování a s tím spojeného ústního projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, nevyzvání k doplnění podaného odvolání, absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, neuvedení bodové sankce ve výroku rozhodnutí, nedostatečné zdůvodnění výše sankce, neoprávněné využití tzv. souhrnných zjištění, nedostatečné zdůvodnění naplnění materiální stránky přestupku, neinformování o osobě oprávněné k rozhodování v odvolacím řízení, nedostatečně zjištěný skutkový stav a provedení měření v rozporu s Návodem k obsluze. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
16. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první žalobcovi námitky má klíčový význam dikce ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů dále jen „správní řád“) kde je stanoveno, že fyzické osobě se písemnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

17. Dle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle ustanovení § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle ustanovení § 20, písemnost se uloží.
18. Dle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
19. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako ostatní důležité výzvy a procesní úkony byly zasílány prostřednictvím poštovních služeb nejen žalobci nýbrž i zástupci žalobce na jím uvedenou adresu „X“. Zástupce žalobce nebyl ani v jednom případě zastižen a tak mu vždy byla zanechána výzva a poučení (na doručence zaškrtnuta příslušná možnost), přičemž písemnost byla po dobu deseti dnů uložena na příslušné poště. Zástupce žalobce si nicméně písemnosti nevyzvedl. Poštovní doručovatel je následně po marném uplynutí úložní lhůty vložil do domovní schránky zástupce žalobce. Tato skutečnost byla rovněž zaznamenána na již zmíněných doručenkách. S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že podmínky pro doručení žalobce zmíněných rozhodných písemností byly naplněny, jelikož písemnosti byly doručovány na správnou adresu, zástupce žalobce byl vždy vyzván k jejich vyzvednutí, stejně jako byl poučen o právních následcích spojených s jejich nevyzvednutím. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně při doručování postupoval v souladu se zákonem. Zástupce žalobce byl na základě plné moci zmocněn k zastupování žalobce v probíhajícím správním řízení a tak bylo nepochybně jeho povinností zdržovat se v místě jím uváděné adresy, případně požádat o doručování jiným způsobem či jinou adresu. Takto však zástupce žalobce nepostupoval, proto se nemůže nyní domáhat neúčinnosti doručení či poškození jeho procesních práv. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně zástupce žalobce a nikoli správního orgánu I. stupně, neboť právě zástupce žalobce má povinnost zdržovat se na jím uváděné adrese případně si řádně kontrolovat své poštovní schránky. Pokud se zástupce žalobce nezdržoval na jím uváděné adrese místa pobytu, bylo pouze na něm, aby si příslušnými kroky zajistil doručování písemností, zvláště pak když má hájit zájmy svého klienta, jakožto účastníka správního případně jiného řízení. Je zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali a znemožňovali probíhající řízení tím, že si záměrně či nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky, případně jiným způsobem brání doručování písemností. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Z výše uvedeným neodmyslitelně souvisí další žalobcová námitka týkající se konání ústního jednání a projednání přestupku v nepřítomnosti jeho zástupce, který neměl být o konání vyrozuměn a následného nevyzvání k doplnění odvolání. Ze správního spisu prokazatelně vyplynulo, že předvolání k ústnímu jednání bylo zástupci žalobce doručováno dne 1. 7. 2015, přičemž zástupce žalobce nebyl zastižen, písemnost si v úložní lhůtě nevyzvedl a tak mu byla vhozena dne 14. 7. 2015 do jeho domovní schránky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Obdobně tomu bylo i v případě zasílání výzvy k doplnění odvolání, kdy písemnost byla doručována zástupci žalobce dne 2. 9. 2015 a po marném uplynutí úložní lhůty, tj. dne 15. 9. 2015 vhozena do domovní schránky. Jak již bylo uvedeno výše postup správního orgánu I. stupně, lze v tomto smyslu hodnotit jako zákonný a soudu tudíž není zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce v žalobě dospěl k závěru o absenci procesních úkonů, pochybení ze strany správního orgánu I. stupně a s tím spojené zkrácení žalobce na jeho procesních právech.

21. V další námitce žalobce namítal neuvedení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
22. Dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
23. Zákon o přestupcích konkrétně ustanovení § 77 bylo zákonem č. 204/2015 Sb., s účinností od 1. 10. 2015, pozměněno a doplněno o povinnost správního orgánu nově uvést ve výrokové části i formu zavinění. Dosavadní právní úprava uváděla formu zavinění ve výrokové části pouze u přestupků spáchaných úmyslně a za předpokladu, že je tato forma vyžadována. Novou právní úpravou mělo dojít ke sjednocení této uváděné skutečnosti a to tak, že výrok rozhodnutí bude obsahovat jednoznačné vyjádření formy zavinění u všech přestupků, nikoli pouze u přestupků spáchaných úmyslně. Je proto pravdou, že v souladu s přijetím zákona č. 204/2015 Sb., musí výroková část obsahovat žalobcem zmíněnou formu zavinění, nicméně o přestupku bylo správním orgánem I. stupně rozhodováno dne 27. 7. 2015 neboli před účinností novely zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný tak byli vázáni právní úpravou účinnou v době rozhodování, kdy výrok rozhodnutí musel obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Z přechodných ustanovení ke zmíněné novele zákona vyplývá, že všechna řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti zmíněné novely, se dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud s ohledem na výše uvedené tak neshledal, že by správní orgány postupovaly v rozporu s účinnou právní úpravou a zároveň dospěl k závěru, že výroková část zcela naplňuje požadavky ustanovení § 77 zákona o přestupcích, neboť obsahuje právní kvalifikaci přestupku, popis skutku, označení místa a času spáchání, vyslovení viny a v neposlední řadě i výši trestu. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
24. Ke čtvrté námitce týkající se neuvedení bodové sankce ve výroku prvoinstančního rozhodnutí soud uvádí následující.
25. Dle ustanovení § 11 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit sankce ve formě napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, propadnutí věci a zákazu pobytu.
26. Sankce představuje právní následek přestupku uložený na základě zákona. Zákonem vymezené sankce jsou represivního, výchovného a preventivního charakteru, přičemž každá z nich je neodmyslitelně spjata s osobou odsouzenou. Ukládání sankcí za přestupky a rozhodování o jejich výši se děje ve sféře volného správního uvážení, neboli zvolení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

některého zákonem umožněného řešení a následného rozhodnutí v rámci vymezených hranic. Zákon taxativně vymezuje jednotlivé druhy sankcí, které lze rozdělit na sankce majetkové (pokuty a propadnutí věci), omezující (zákaz činnosti a pobytu) a morální (napomenutí). Z právě uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgán nemá povinnost ve výroku rozhodnutí o přestupku uvádět bodové hodnocení, poněvadž zákon jej jako sankční opatření nedefinuje. Tento názor podpořil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39 (dostupný na www.nssoud.cz), když uvedl, že „česká zákonná úprava neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění.“ S ohledem na právě uvedené tak soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se ve výroku rozhodnutí nezmínil o bodovém hodnocení žalobce. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

27. Pátou námitkou žalobce zpochybnil výši uložené sankce, neboť žalovaný pouze využil zákonných mezí, aniž by svůj závěr jakkoliv zdůvodnil.
28. Dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
29. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.
30. Při ukládání sankce za přestupek byl správní orgán I. stupně povinen řídit se ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a zohlednit závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jenž jej k tomuto jednání vedla. Výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, které je přezkoumatelné v otázce vybočení ze zákonem stanovených mezí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil závažností přestupkového jednání a výši pokuty uložené žalobci v příkazním řízení. Žalobci lze dát za pravdu, že zdůvodnění výše sankce mohlo být obsáhlejší, nicméně soud je přesvědčen, že i takto strohé zdůvodnění podtrhuje závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Žalobce jakožto řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 25 km/hod. Při řízení motorového vozidla na sebe řidiči berou nemalou odpovědnost nejen za sebe, nýbrž i za chodce a ostatní účastníky silničního provozu. Je pravdou, že žalobce v daném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost na úseku, kde nejsou přechody, neboť šlo o dálniční úsek, nicméně svým jednáním ohrozil ostatní řidiče, když neuváženě řídil motorové vozidlo. Navíc za strany žalobce dochází k opakovanému porušování pravidel silničního provozu, o čemž svědčí šest záznamů v evidenci řidičů, přičemž pět z nich se týkalo překročení nejvyšší povolené rychlosti. Soud je proto toho názoru, že uložená sankce je adekvátní a odpovídá okolnostem případu.
31. Dále pak žalobce spatřoval pochybení v uplatnění tzv. souhrnných důkazů na místo jejich individuálního provedení a hodnocení.
32. Argumentace v odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně nebyla provedena cestou tzv. souhrnných zjištění, jak se žalobce mylně domníval, poněvadž žalovaný konkretizoval jednotlivé podklady, z nichž vycházel, a to včetně skutečností, které z těchto podkladů vyplynuly. Správní orgán I. stupně opřel výrok rozhodnutí o fotodokumentaci měření, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osvědčení o způsobilosti osoby, jež měření prováděla a oznámení přestupku sepsaného na místě. Nelze přehlédnout fakt, že v projednávaném případě v zásadě šlo o skutkově jednoduchý případ překročení rychlosti mimo obec. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí skutková zjištění podrobněji neodůvodnil, avšak to nebylo s ohledem na podané blanketní odvolání potřeba, protože v takovém případě byl především povinen přezkoumat celé rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde byla skutková zjištění popsána dostatečně. Soud konstatuje, že správní orgány nepřikročily ke zjednodušenému souhrnnému zjištění, posoudily právní stav věci a dospěly k závěru uváděnému v jimi vydaných rozhodnutích. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

33. K sedmé námitce týkající se nedostatečného zdůvodnění naplnění materiální stránky přestupu soud uvádí následující.
34. Dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod.; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/hod. a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/hod. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/hod.
35. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce svým chováním naplnil všechny znaky přestupku, který mu byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobce vědomě porušil pravidla silničního provozu a při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 25 km/hod. Svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se nepochybně dopustil pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy apravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)
36. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Pokud tedy řidič motorového vozidla vědomě překročí nejvyšší povolenou rychlost, neoddiskutovatelně ohrožuje nejen sebe, nýbrž i ostatní účastníky silničního provozu. Přitom právě ochrana ostatních účastníků silničního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozu představuje zmíněný veřejný zájem, kvůli němuž musí být pravidla silničního provozu dodržována. Postupovala-li žalobce v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, za nějž byl postižen, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. V daném případě však správní orgán I. stupně nezjistil existenci rozhodných skutečností, jež by snižovaly nebezpečnost žalobcova jednání. Mimo to žalobce ani nic takového netvrdil. Žalobce tak svým jednáním naplnil formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobce uznali vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobce neshledal důvodnou.

37. Další námitkou pak žalobce zpochybnil postup žalovaného tím, že mu nebyla poskytnuta informace o osobě oprávněné k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení.
38. Dle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
39. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je především zajištění transparentnosti správního řízení a to tak, aby v řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, které by mohly vést řízení v neprospěch účastníka ve vztahu podjatosti. Správní orgán má proto povinnost informovat účastníka řízení o oprávněných osobách pokud o to požádá. Žalovaný nereagoval na žalobcovu žádost o sdělení jména osoby, jež bude rozhodovat o jím podaném odvolání, což lze z hlediska procesních požadavků považovat za nedostačující. Nicméně, ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. I přesto, že se žalovaný dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, neboť ani poté co žalobce zjistil, kdo bude ve věci rozhodovat, nenamítal podjatost této konkrétní úřední osoby. Nejedná se tak o vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud tak shledal námitku žalobce nedůvodnou.
40. Předposlední námitkou pak žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, k čemuž soud uvádí následující.
41. Ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný vzaly za základ svých rozhodnutí tři výstupní záznamy z měřicího zařízení, oznámení o spáchání přestupku, osvědčení o způsobilosti osoby, jež měření prováděla a ověřovací list. Proti příkazu vydaného správním orgánem I. stupně sice žalobce podal odpor, ten však neobsahoval žádné odůvodnění. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil a posléze podané odvolání rovněž neobsahovalo zdůvodnění, proč je odvolání podáváno a v čem je spatřováno pochybení na straně správního orgánu I. stupně, a to i přesto, že zástupce žalobce slíbil svoji argumentaci doplnit. Správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný byli povinni v řízení o přestupku postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a to i přesto, že obviněný byl zcela pasivní, poněvadž obviněný z přestupku v daném případě žalobce není povinen se hájit, uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat důkazy, přičemž platí, že existence jednoho důkazu, ač Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysoké vypovídací hodnoty neznamena, že by správní orgán měl zcela rezignovat na shromáždění dalších důkazů, jejichž provedení se v dané věci jeví být vhodné a které je možné si při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz.)

42. Soud konstatuje, že dosavadní skutková zjištění byla postavena především na snímcích z rychloměru, kde je jednoznačně prokázáno, že měřené vozidlo řízené žalobcem překročilo nejvyšší povolenou rychlost. Z výše uvedeného, nepochybně vyplývá, že závěry obou správních orgánů mají oporu v nashromážděných podkladech, neboť je z nich zřejmé, na základě čeho dovodily, že přestupek, jež je žalobci kladen za vinu, byl prokazatelně spáchán. Žalovaný nepřikročil k dalšímu dokazování, a to proto, že zjištěný skutkový stav považoval za dostatečný. Soud se se závěry obou správních orgánů plně ztotožnil zvláště pak proto, že o skutkově jednoduchý přestupek překročení rychlosti, u kterého řádně pořízená fotodokumentace představuje zásadní důkazní prostředek. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.
43. Závěrem žalobce poukázal na nezákonnost provedeného měření, neboť měřicí radarové zařízení bylo dle jeho názoru použito v rozporu s Návodem k obsluze.
44. V poslední námitce žalobce namítal chybné provedení měření. K tomu soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.
45. V právě projednávaném případě byl žalobce zcela pasivní, když nejprve podal neodůvodněný odpor, bez řádné omluvy nebyl přítomen ústnímu projednání přestupku a následně podal blanketní odvolání, které přes výzvu nikterak nedoplnil. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neprovedl čtení návodu k obsluze ani si neobstaral odborná vyjádření, neboť vycházel ze skutečnosti, že zasahující policista, který měření prováděl, byl odborně proškolen, jak užívat měřicí zařízení v souladu s Návodem k obsluze a žalobce ničeho nenamítal. Soud konstatuje, že závěry správních orgánů mají oporu v nashromážděných podkladech, neboť zjištěný skutkový stav byl založen na silných a věrohodných důkazních prostředcích, které žalobce v průběhu správního řízení nerozporoval ani jej nepožadoval rozšířit o jiné. Žalovaný by byl býval povinen reagovat na návrhy žalobce ohledně chybně provedeného měření, nicméně jak již bylo uvedeno, žalobce se ničeho takového v podaném blanketním odvolání nedožadoval a prvně se o této skutečnosti zmínil až v podané žalobě. Žalobcova námitka tak nebyla shledána důvodnou.

46. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
47. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2018

12

78 A 11/2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)